

Δύο λόγια σαν φόρο Τιμής
Θέλω και γω να είπω
Γιατί έτυχε στην Ξενητιά
Σαν έφυγες να λύπω

Ένας Μεγάλος Άνθρωπος
Ένα Λαμπρό Αστέρη
Έφυγε απ' την Κάρπαθο
Και λύπησε τ' Απέρη.

Μεγάλος ήτο ο καμός
Αυτό το καλοκαίρη
Δυσαναπλήρωτο κενό
Είς το χωριό έχεις φέρη

Και το Κατόδιο σε πενήθ
Μαζή κι' ο Άης Γιάννης
Φέτος στα επουράνια
Και κη Γιορτή θα κάνης

Μίμη εσύ κατάλαβες
Πώς θέ να μας Αφήσης
Και ήρθες είς τον τόπο σου
Για να πωχαιρετήσεις

Στην μνήμη μας Παντοτινά
Μίμη εσύ θα μείνεις
Άρχοντας με τους Άγγελους
Και κει θα παραμήνης

Η Φιλοθέη και εγώ
Μαζί κη Κωνσταντίνα
Πώς λύπης δεν πιστεύομε
Απ' πω Κάρπαθο κι' Αθήνα

Άξια Αντιπρόσωπο
Την Άννα , έχεις Αφήση
Μαζί με τα καλά παιδιά
Όλα θα τα φροντήση

Αιώνια η Μνήμη σου
Γιώργος Ζερβουδάκης

Στην κηδεία του Μίμη Μαραγκού

Εγώ που δίστιχα χαράς μ' άρεσε να σου λέω,
Μίμη μου, σε μοιρολογώ, στο φέρετρό σου κλαίω.

Κάθε χρονιά επρέπιζες της Παναγιάς τη Χάρη,
μα φέτος, όμως, διάλεξε κοντά της να σε πάρει.

Τ' άγγελμα του θανάτου σου έπεσε σαν μαχαίρι,
και νέκρωσε την Κάρπαθο, μα προπαντός τ' Απέρι.

Όταν το πλοίο άραξε, το φέρετρο σαν φέρναν,
είπα ο κόσμος έσβησε, πως την ψυχή μου παίρναν.

Απίστευτο μου φάνηκε ό,τι μπροστά μου είδα,
ότι του Μίμη Μαραγκού τέλειωσε η σελίδα.

Απέρι βάλε πένθιμα, Κατώδιο μαύρα ντύσου,
τον Μίμη πια τα μάτια σας δεν θα ξανατικρύσου(ν).

Έφυγε, δεν γυρίζει πια στα μέρη τα ωραία,
στα πανηγύρια δεν θα βγει μ' άλλους μαζί παρέα.

Όσα εζήσαμε μαζί περνάνε σαν ταινία,
απ' το μυαλό μου σήμερα, στου Μίμη την κηδεία.

Από μικρός τον ένιωθα μεγάλο αδελφό μου,
και του κλουθούσα πάντοτε, τον είχα πρότυπό μου.

Τα ρούχα του κουβάλαγα να παίζει στον Πρωτέα,
και θαύμαζα την προσφορά που είχε τη σπουδαία.

Από μικρός σαν παίκτης του, μέχρι τα τελευταία,
πάρα πολλά προσέφερε ο Μίμης στον Πρωτέα.

Κάθε στιγμή σαν νεαρός βρισκόμουνα κοντά του,
Κατώδιο, στο Μακρύ Γιαλό για τα ψαρέματά του.

Δεινός στο ψαροτούφεκο, με άφηνε μονάχο,
κι εγώ με το καλάμι μου πήγαινα βράχο-βράχο.

Βράδυ ανηφορίζαμε, με ψάρια φορτωμένοι,
για το Κατώδιο κι ο ταβάς εμάς να περιμένει.

Αποσπερίες όμορφες, μ' αστεία και με γέλια,
κι αμέτρητα ποτίσματα στου Κατωδιού τ' αμπέλια.

Με συγγενείς και φίλους μας ονειρεμένα βράδια,

όμορφα χρόνια, ξέγνοιαστα, που φύγαν τα ρημάδια.

Στον Άγιο Παντελέμονα κοντά του να σε βρίθει,
και την ψυχή του έδινε γι αυτό το πανηγύρι.

Στον Άϊ Γιάννη ύστερα, εκεί στο Θεολόγο,
κι ας ήταν της Κανάκενας, είχε τον πρώτο λόγο.

Όταν αρραβωνιάστηκε, θυμάμαι, με την Άννα,
τι γλέντι, πολύ όμορφο, εκεί στο στάβλο κάνα(ν).

Όταν από τη θεία του πήρε το μοναστήρι,
περίφημο το έκανε αυτό το πανηγύρι.

Όμως, εγώ το έχανα, σαν πήγα στην Αθήνα,
δεν ήμουνα στην Κάρπαθο ποτέ Σεπτέμβρη μήνα.

Πέρυσι τα κατάφερα και ήμουνα κοντά του,
μα όμως ήταν η στερνή στον Άγιο φορά του.

Στον Άϊ Γιάννη σου ξανά δεν θα σε δω λεβέντη,
με τα παιδιά σου τώρα πια θα κάνουμε το γλέντι.

Το πιο καλό μνημόσυνο για τη δική σου μνήμη,
του Άϊ Γιάννη η γιορτή θα είναι πάντα Μίμη.

Μίμη, δυσαναπλήρωτο θα είναι το κενό σου,
λεβέντη μου εξάδελφε, με το χαμόγελό σου.

Αφήνεις πίσω σου πολλά και μια μεγάλη φήμη,
και δεν θα σβήσει τ' όνομα του Μαραγκού του Μίμη.

Δεν έμεινες εξάδελφε σε κείνα απού βρήκες,
και φαρμακεία έκανες και φαρμακαποθήκες.

Αν βρήκες Μίμη εκατό, τα έφτασες στα χίλια,
και έκανες ξεχωριστή και ζηλευτή φαμίλια.

Καθολική εκτίμηση είχες γι αυτό πετύχει,
και είναι λίγοι άνθρωποι, που έχουν τέτοια τύχη.

Χαίρομαι ιδιαίτερα που στα δικά σου χνάρια,
βαδίζουν και τα τέσσερα, Μίμη, τα παλικάρια.

Τον τόπο σου, τ' Απέρι μας το υπεραγαπούσες,
για τη δική του πρόοδο πάντοτε προσπαθούσες.

Γι αυτό και η «ΟΜΟΝΟΙΑ» σ' έκανε πρόεδρό της,

συνέβαλλες τα μέγιστα στο έργο το δικό της.

Υπόσχεση σου δίνω 'γω, Μίμη μου όσο ζούμε,
τα έθιμα, τον Σύλλογο θα τα διατηρούμε.

Και τώρα θα συλλυπηθώ την οικογένειά σου,
την Άννα σου, τα 'γγόνια σου, τις νύφες και παιδιά σου.

Χάσαν αυτόν που πάσχιζε για κείνους νύχτα-μέρα,
το πρότυπο του σύζυγου και του καλού πατέρα.

Είναι βαριά η θλίψη τους κι ασήκωτο το βάρος,
όμως θα μείνεις πάντοτε ο φωτεινός τους φάρος.

Μίμη, σε χάσανε πολλοί, εκτός τους συγγενείς σου,
Καρπάθιοι, ξένοι και γνωστοί και φίλοι προσφιλείς σου.

Ξάδελφε Μίμη Μαραγκέ, του Απεριού στολίδι,
τώρα καλό Παράδεισο, να 'χεις καλό ταξίδι.

ΜΑΝΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Στα σαράντα του Μίμη Μαραγκού

Σαράντα μέρες πέρασαν από το θάνατό σου
κι ακόμη δεν πιστεύουμε, Μίμη μου, το χαμό σου.

Πώς να πιστέψεις άντρακλας, με σφρίγος και ζωντάνια,
έφυγε τόσο ξαφνικά για πάντα στα ουράνια;

Πως είναι όνειρο κακό, θαρρώ, και θα περάσει,
ότι μπροστά μου θα τον δω να μου χαμογελάσει.

Μα όμως είναι, δυστυχώς, αληθινός εφιάλτης,
και στο Κατώδιο πια ξανά στον Άγιο σου δεν θα 'ρτεις.

Εδώ που πέρσι, ξάδελφε, όλοι σε καμαρώννα,
που κράτας με την Άννα σου του Αγίου την εικόνα.

Εδώ που εγλεντίζαμε με κέφι κάθε χρόνο,
εφέτος μαζευτήκαμε όλοι γεμάτοι πόνο.

Εδώ που περιμέναμε πάλι να παίξει λύρα,
όμως παιγνίδι άσχημο μας έπαιξε η μοίρα.

Μας πήρε αναπάντεχα τον χρυσονοικοκύρη,
αυτόν που καθιέρωσε αυτό το πανηγύρι.

Τον συγγενή μας τον καλό και πρώτο Απερίτη,
τον άρχοντα που θα 'θελε να 'χει το κάθε σπίτι.

Τον άνθρωπο τον μερακλή, άνθρωπο της προόδου,
πού 'ταν ψυχή και η πνοή του κάθε μας συλλόγου.

Τον άνθρωπο το πρότυπο του οικογενειάρχη,
στον κόσμο το σημερινό που σπάνια υπάρχει.

Τον άνθρωπο το γελαστό, χαρά όλου του κόσμου,
που για να βλέπεις έλεγες, Θεέ μου, μάτια δος μου.

Τον άντρα που ξεχώρισε απ' όλη τη γενιά του,
στο ήθος και την ομορφιά και για τη λεβεντιά του.

Τον ευγενή, τον άρχοντα, σε όλα του ωραίο,
π' ο χρόνος δεν τον άγγιζε κι άφηνε πάντα νέο.

Εκείνο που ανέβασε πολύ ψηλά τον πήχη,
που δεν αλλάξαν τα πολλά, που του 'δωσε η τύχη.

Άννα, καλή του σύζυγος, πώς να σ' ανακουφίσω,
δεν βρίσκω λόγια να σου πω, να σε παρηγορήσω.

Είν' η ζωή μας όνειρο, να σβήσει είν' μοιραίο,
μα το δικό σου όνειρο ήταν πολύ ωραίο.

Να το κρατήσεις μέσα σου όσα σου μένουν χρόνια,
να καμαρώνεις τα παιδιά, που κάνατε, κι εγγόνια.

Κι εσείς τα τέσσερα παιδιά, καλά του παλικάρια,
πάντοτε να βαδίζετε εις τα δικά του χνάρια.

Ψηλά να το κρατήσετε τ' όνομα και τη φήμη,
να τον τιμάτε πάντοτε τον Μαραγκό το Μίμη.

Όσα καλά κι αν κάνετε, όσο ψηλά κι αν πάτε,
την Κάρπαθο, τ' Απέρι μας ποτέ σας μην ξεχνάτε.

Στον Άϊ Γιάννη να 'ρχεστε, στις μάνας σας τη βάντα,
να κάνετε όσα έκανε εις τη γιορτή του πάντα.

Να είναι μια συμβολική για τα παιδιά του μέρα,
πως δεν ξεχάνουνε ποτέ τέτοιο καλό πατέρα.

Σε όλους τους υπόλοιπους μένουν οι αναμνήσεις,
που 'ναι πολλές κι απ' το μυαλό κανένα δεν θα σβήσεις.

Σε μένα ιδιαίτερα, ένα σου λέω Μίμη,
ότι θα μένεις ζωντανός εις τη δική μου μνήμη.

Θα τις θυμάμαι τις στιγμές, που ζήσαμε οι δυο μας,
Κατώδιο, Αθήνα και αλλού, στ' Απέρι το χωριό μας.

Θα' σαι γλυκιά ανάμνηση, που θα με ταξιδεύει,
και η καρδιά και το μυαλό πάντα θα σε γυρεύει.